

Situationeel gedoe

Situationeel gedoe

Freek van der Hoeve

Schrijver: Freek van der Hoeve

Coverontwerp: Freek van der Hoeve

ISBN: 978-94-6532-026-7

© Freek van der Hoeve

1

Met rode blosjes op zijn wangen stond hij druk de omzetcijfers te noteren op het whiteboard. De Peet deed niets liever dan omzet tellen en uitrekenen hoeveel euro's er nog nodig waren om het target te behalen. Qua uiterlijk en in zijn motoriek toonde hij gelijkenissen met een Sint Bernhard hond. Een Sint Bernhard met een te strakke spijkerbroek en bruine leren schoenen met een grote gouden gesp. Zijn spekkige handen hielden een groene, een rode en een oranje stift vast. Naast het bord hing een grote vergulde scheepsbel.

Voor De Peet zaten twaalf mannen en vrouwen met een headset op hun hoofd. We verkochten telefonisch advertentieruimte. Eén van die verkopers was ik. Vanuit mijn bureaustoel las ik mijn naam op het bord. In de kolom onder mijn naam waren niet veel deals opgeschreven en mijn ondermaatse totaalomzet stond in dikke rode letters genoteerd. Ik werkte nu pakweg vier maanden bij Totalmedia, een uitgever van allerlei huis-tuin-en-keuken tijdschriften en websites. Hoewel ik nog geen enkele week of maand de beoogde omzet binnen had gehaald was ik zelf niet ontevreden dat ik het hier überhaupt al vier maanden vol wist te houden. Tijdens mijn studie geschiedenis had ik nooit nagedacht over een serieuze baan. Als het zover zou zijn dan zou er vast wel iets in mijn schoot vallen. De werkelijkheid bleek weerbarstiger. Blijkbaar zijn werkgevers niet geïnteresseerd in geschiedkundigen en zodoende kwam ik via-via bij Totalmedia terecht. Bij een uitgever zou ik ongetwijfeld mijn

maatschappelijke en nieuwsgierige blik kunnen verruimen, een naïeve gedachte. Patrick en Ferry, de topverkopers kwamen niet verder dan gesprekken over hoeveel bakken koffie ze die dag al op hadden en welke leaseauto's er bij goed presteren allemaal in het vooruitzicht lagen. Samantha zat de halve dag haar nagels te vijlen maar verkocht wonder boven wonder de ene advertentie na de andere. Zelf zat ik vooral voetbalnieuws te lezen dat ik snel weg moest klikken als De Peet in de buurt was. Ik had al vaak gehoord over het zogenaamde brandpunt. Als je in de ogen van De Peet iets verkeerd deed dan moest je je bergen. Hij kwam dan hij meerdere keren per dag bij je zitten en ging je dan precies vertellen hoe de wereld in elkaar zat en wat je moest doen om in die wereld te passen. Dat ging dan een tijdje zo door totdat hij een nieuw slachtoffer had gevonden. Momenteel was Dirk het slachtoffer. Dirk was vanuit Zuidwolde naar de stad getrokken om te studeren en was zijn accent nooit echt kwijtgeraakt. De laatste twee weken ging De Peet iedere ochtend en middag een uur naast hem zitten en samen gingen ze klanten bellen.

Articuleren, algemeen beschaafd Nederlands, articuleren, jezus Dirk. Het enige wat je moet doen is articuleren, hoe moeilijk kan het zijn? Het begint allemaal met de juiste mindset, maar je moet het wel echt willen. Je moet hongerig zijn om die advertentie te willen verkopen. Je moet hongerig zijn en articuleren Dirk, dan word je succesvol. Dirk zat te knikken en te zweten. Het was heet in het brandpunt.

Dagelijks moesten we achtentwintig effectieve belletjes doen. De belletjes waren heilig. Het probleem was alleen dat een belletje pas telde als je iemand had gesproken die ook

daadwerkelijk iets kon beslissen over het plaatsen van een advertentie. Dus om die achtentwintig belletjes te halen moest je op een dag misschien wel honderd belpogingen wagen. Alleen deze geslaagde belletjes mochten in het systeem gezet worden en aan het eind van de dag controleerde De Peet of iedereen wel plichtsgetrouw achtentwintig belletjes had gehaald. Een bijna onmogelijke taak. Maar om aan het eind van de maand een bonus te krijgen moest je zowel genoeg omzet binnen hebben gehaald als gemiddeld achtentwintig belletjes per dag noteren. Zo zat de bonusregeling van De Peet in elkaar waarmee hij dacht ons aan de gang te kunnen houden. Hoewel dit noteren van alle gesprekken met klanten in eerste instantie nogal vervelend was begon ik er lol in te krijgen. Nadat ik had besloten dat achtentwintig effectieve belletjes de grootste onzin was die ik ooit had gehoord begon ik gesprekken te verzinnen en te noteren. Op die manier kwam ik de dag door en kon ik tegelijkertijd De Peet om de tuin leiden. Het kwam goed uit dat hij buiten het verkopen van advertentieruimte geen verstand had van geschiedenis. Hij had sowieso niet veel algemene kennis. Het systeem vulde zich met notities als: Michiel de Ruijter is geïnteresseerd maar moet nog even overleggen met Johan de Witt, ze houden de boot nog even af. Erwin Rommel wil wel adverteren maar zijn collega Bernard Montgommery stribbelt nog wat tegen, het is even afwachten wie deze slag gaat winnen. Een kinderachtig tijdverdrijf, maar De Peet had geen idee en het hield mij voorlopig uit zijn brandpunt. Koffie, voetbalnieuws, belletjes en notities, dag in dag uit. Zo gingen de dagen voort bij Totalmedia en reisde ik iedere avond met het openbaar vervoer weer naar huis.

2

Toen ik de voordeur opendraaide was Bea al thuis. Bea is zo'n geval die haar zaakjes altijd uitstekend op orde heeft. Als astronoom deed ze onderzoek naar exoplaneten, alsof de wereld zelf niet al genoeg uitdagingen met zich meebrengt. We hadden elkaar leren kennen op de bowlingbaan. Zelf stond ik met twee vrienden op baan zeven te gooien terwijl Bea met een groepje op baan acht bezig was. Als een houthakker stond ik de ballen over de baan te kegelen terwijl Bea sierlijk en rustig de ene strike na de andere gooide. Gefascineerd bestudeerde ik haar techniek en lichaam terwijl ze gooide, een ballerina op een bowlingbaan. Nadat ik de zoveelste bal in de goot had geworpen kwam ze op mij afgelopen, ze viel direct met de deur in huis.

Ik heb zelden iemand zo slecht zien gooien. Je doet eigenlijk alles fout wat je fout kan doen.

Ik wilde iets zeggen maar was met stomheid geslagen. Er kwamen wat slechte teksten naar boven in mijn hoofd maar gelukkig zei ik helemaal niets.

Je gooit met een bal van vier kilo, je kan er beter één van tien of elf pakken. Daarnaast is je aanloop veel te lang, ga je niet goed door je knieën en laat je de bal veel te vroeg los. je doet eigenlijk maar wat. Bowlen is een spel waarbij je in eerste instantie je hersens moet gebruiken en vervolgens moet vertrouwen op je gevoel. Natuurkunde gecombineerd met lichamelijke beheersing. Geef mij die rode bal eens, ik doe het wel even voor.

Met de bal net onder haar kin leek ze heel zachtjes over de bal te blazen voordat ze hem rustig liet zakken en naar achteren zwaaide. Als een kunstschaatser bewoog ze naar voren en met een gracieuze buiging leek ze met een soort zwevende handbeweging afscheid te nemen van de bal. De bal gleed via de zijkant van de baan richting het midden en sneed schuin de groep van kegels binnen. Een strike en ik was verliefd, wat een vrouw.

In het begin moest ze altijd lachen als ik thuis kwam jammeren over mijn werkdagen en aanvaringen met De Peet. Dan ga je toch lekker wat anders doen, zei ze dan. Dat is makkelijk gezegd voor iemand die exoplaneten onderzoekt en op zoek is naar buitenaards leven. Als je weet wat je wil is het leven makkelijk. Als je vooral weet wat je niet wil, dan is het zoeken. Of is dat zoeken naar je eigen wil al een wil op zich? Ik zou in ieder geval willen dat ik iets zou willen maar tot op heden kon ik niets bedenken wat ik zou willen. Met al mijn verstand kon ik niets bedenken en al helemaal niets zinnigs.